

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ!...

ΚΥΜΕΝΗ μπροστά στην κούνια του και διού της, η Άννα, με το κεφάλι χαμένο στα σκεπσόματα, έκλαιγε απαρηγόρητα στη σκέψη ότι η άτιμία του σύζυγού της θα βάραινε διά βίου στο παιδάκι αυτό, που άπο- τέλευσε τώρα τη μοναδική χαρά της ζωής της. Η Άννα, από τις πρώτες κιόλας ημέρες του γάμου της είχε γίνει δυσηχισμένη. Μεγαλωμένη από γονείς τιμίους κι' εργατι- κούς, οι οποίοι την ελάτρευαν σαν εδωλο, δεν είχε γνωρίσει ως τότε παρά τις ησυχές

οικογενειακές χαρές, όταν ξαφνικά γοητεύθηκε από τη χάρι του άν- δρός, ο οποίος ήμελλε να γίνει σύζυγός της. Μά μόλις παντρεύτηκαν, εκείνος άρχισε, ή μάλλον ξανάρχισε τή ξενύχτια του και γύριζε στο σπίτι του έλεινός από τή κρασί.

Έτσι ή οικογενειακή ζωή είχε καταντήσει κόλασις για την Άν- να, ή άποια, παρ' όλο τή θάρρος της, έννοιαισε ότι θα πέθανε από την άπελπισία της. Προσπαθούσε με γλυκύτητα και με ίκεσιές να φέρη τόν άνδρα της στον ίσιο δρόμο, μά αυτός δεν άκουγε τίποτε. Στο τέλος, ναούδοντας ότι όλες της ή προσπάθειες πηγάναν χαμένες, ει- γε άποφασίσει να ξαναγυρίση κοντά στους γονείς της. Όταν έξωρα κατάλαβε ότι έφρόνιζε σέ λίγο να γίνη μητέρα.

Ο έρχομός στον κόσμο αυτού του παιδιού ήταν για την Άννα ή παρηγοριά για τίς δυσηχίες της, άν όχι ή ευτυχία. Ξανάκανε θάρ- ρος και γεμάτη αυτοπεποίθησις έλεγε:

—Θά εργασθώ για τή παιδί μου, θά τή μεγαλώσω και θά τή κάνω καλό και τίμο άνθρωπο.

Κί' έτσι, από την ήμέρα που γέννησε, ή Άννα έγινε ή πιο καρ- τερωή γυναίκα. Ούτε μά μεσημερία, ούτε Ένα παράτνο δεν έβγαί- νε ποτέ από τή γαίλη της. Δεν έννοιαισε πειά ούτε τίς δυσηχίες, ου- τε τίς στερησίεις κι' ή σκέψις της όλη ήταν προσπλωμένη στό' παι- δι της.

Νύχτα και μέρα, ακιμμένη πάνω από την κούνια του, παρακολου- θούσε τόν ύπνο του ή θαύμαζε τίς φόριμες του μικροσκοπικού σώ- ματός του. Τό γέμιζε χάρια κι' άγάπη και ξεχνούσε ότι δεν είχε σόν κόσμο σχέσι με τή παιδί της.

Ένα πρωί ο σύζυγός της γύρισε κατά τή χαράματα, με τή πρό- σωπό του έλεινός και τζαχαρνωμένος και με τή ρούχα του ξεσα- σμένα. Ήταν χλωμό, και τή μάτια του ήσαν βλοσυρά. Έκφραζε βιστικά μερικά χρυσά νομίσματα σ' ένα συρτάρι κι' έπειτα έβγαλε τή σακκά του. Η Άννα έβγαλε τότε μά κραυγή, βλέποντας πώς τή ποικιμάσ του ήταν γεμάτο αίματα.

—Είσαι πληγωμένος; τόν έρώτησε.
—Δέν έχω καιρό να σου δίνω έξηγήσεις! τίς απάντησε άπότο- μα.

—Ετοιμάσε μου μόνο άμέσως μά ταξιδιωτική βαλίτσα, γιατί θά φύγω για μερικές ήμέρες.
—Άχ! Θεέ μου! φώναξε ή Άννα. Κάτι κακό θά έκανε.

Έκείνος έντοματσαζύ ντυνότανε βιστικά και πλένονταν όλοένα για να βγάλή από πάνω του και την τελευταία κηλίδα αίματος... Έξωρα έγινε πελιδνός, γιατί χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα.

—Μην άνοιξεις! είπε στη γυναίκα του με φωνή πηγμένη. Μά τή χτυπήματα έξακολου- θούσαν, δυνατώτερα τώρα. Και σέ λίγο ή πόρτα παραβιάστηκε και τέσσερες άστυνομικοί ώρμη- σαν μέσα, συνέλαβαν τή σύζυγο της Άννας και τόν έδεσαν.

Κατέσχεσαν επίσης τή ρούχα του, τή βαλίτσα καθώς και τή χομηάτα και τή κομηάματα, τή ό- ποια ο έγκληματίας είχε κρύψει μέσ' στό συρτάρι.

Όταν τόν άδήγησαν στην ά- νάκρισι, βλέποντας πώς ήταν χαμένος, αναγκάστηκε να δηλο- γήση ότι με τή βοήθεια ενός άλ- λου κακούργου, είχε δολοφονήσι μά γοργά για να την κληθή. Δη- γήθηκε μάάλιστα με κυνησό όλη τή σκηνή του έγκλήματος και τίς φοιητές του λεπτομέρειες. Έγστερ από λίγον καιρό δικάστηκε και να- ναδικάστηκε εις θάνατον.

Από την ήμέρα της ουλήφεισ του, ή Άννα, τρελλή από τή ντροπή και την άπελπισία, για ν' άποφεύγη τή βλέμματα τών περι- όρων, κλεινόταν μέσα στό σπίτι της και δεν έβγαυε έξω παρά μό- νο τή νύχτα για ν' άγοράζη τ' άπολύτως άναγκαία για να μην πε- θάνη της πείνας. Είχε άνηθή να γυρίση κοντά στους γονείς της και, μόνη μαζί με τή παιδί της, πενούσε τίς ήμέρες της και τίς νύ- χτες της κλαίγοντας. ΈΉξερε βέβαια πώς ο σύζυγός της ήταν ένο- χος και ότι τίποτε δεν μπορούσε να τόν σώση, κι' έν τούτοις κόντε- να να πεθάνη από την άπελπισία της όταν έμαθε τή μαρτυρία άπόφα- σι του δικαστηρίου.

Γονάτισε μπρός στην κούνια του παιδιού της και ψιθύρισε με λυ- γούσις:

—Φτωχό μου παιδί, ανχώρεσέ με και σ' έφερα στον κόσμο!... Και τή δάκρυα της φτωχής μητέρας έπεσαν ά-άνω στα δάχτυ- λα του μορού, που έζύντησε από τή θεομότητά τους.

Μ' ένα βλέμμα άόριστο κίτταξε γύρω του για ν' άντικρύση τή πρόσωπο της άγαπημένης του μητέρας.

—Φτωχό και δυσηχισμένο πλάσμα!... είπε εκείνη. Η μοίρα σου τή έγορασε να γίνης παιδί ενός δολοφόνου, για να σέ βαρύνη ή άτι- μία του πατέρα σου σ' όλη σου τή ζωή!... Ω! άν ήταν δυνατόν!... και με τή αίμα μου ακόμα θά εξαγόραζα τή ντροπή σου!... Μά όλα χάθηκαν πειά για σένα!... Η ζωή σου καταστράφηκε από τή κού- νια σου!... Τίποτε δε μπορεί να σέ σώση!... Μιά μέρα θά μάθησι την άλήθεια για τόν πατέρα σου και την ήμέρα εκείνη θά καταρα- στήσι τή στιγμή που σέ γέννησα!... Θά έλπεσε να πεθάνης για να σβύση αυτή ή κηλίδα από τόνόμα σου!

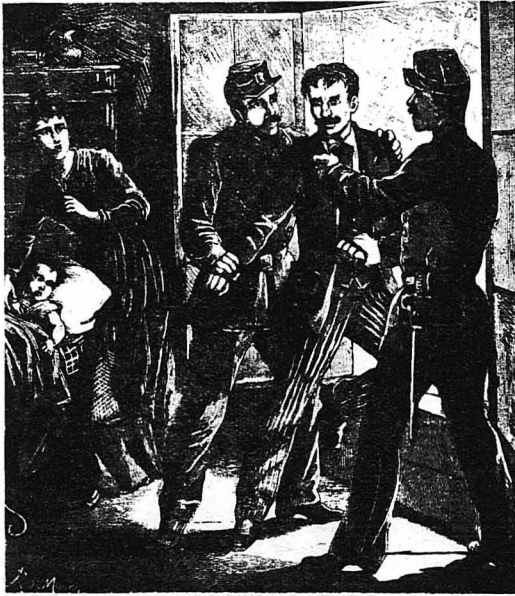
Και μ' αυτή τή σκέψη μά λάμπει χαράς πέρασε από τή βλέμμα της Άννας. Μιά μέθη την έκαίρισε με την ιδέα του θανάτου και της λήθης και παίρνοντας τή παιδί της μέσα στην άγκαλιά της, άρχι- σε να τή φιλάη με πάθος.

—Θά πεθάνω με μαζί, άγαπημένο μου, έλεγε, άφοσ δεν μπορώ- με πειά να ζήσουμε... Μά πώς να πεθάνουμε;... Πώς να πεθάνο- υμε;... Έσύ τούλάιχτηκα δεν πρέπει να ύποφέρης...

Και άναλογίστηκε τή Στροκιάνα, όπου θά μπορούσαν να πηγούν, μά άμέσως έδωξε την ιδέα της αυτοκτονίας αυτής με φόβη.

Τό δηλητήριο την έτρόμαξε, ή άσφύξις επίσης. Και Έξωρα φώναξε:

—Είμαι λοιπόν κι' έγώ τέρας σάν τόν άντρα μου και θέλω να σέ σκοτώσω, παιδί μου... Όχι!... Όχι!... Δέν είμ' έγώ κακούργα!... Είμαι τρελλή... Όχι!... Όχι!... Έσύ, παιδί μου, θά ζήσης, θά γίν- ης τίμος άνθρωπος και δέν θά μάθησι ποτέ θά έγκλημα του πατέρα σου... Μονάχα έγώ θά ύποφέρω... Θά ύποφέρω όμως για σένα και δέν θά παραπονηθώ ποτέ!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... μή μ' έγκαταλείτεις!... Δόσε μου τή απαραίτητο θάρρος για να κάνω αυ- τή τή θυσία!...

Οι άστυνομικοί συνέλαβαν τή σύζυγο της Άννας...

Και λέγοντας τή λόγια αυτά, ή Άννα έβγαλε τή μορφή από τή σάβρανα του, τή σήκωσε ψηλά και τή κίτταξε με πάθος, σάν να ήθελε να κρατήση ζωγραφισμέ- νη για πάντα μέσα στη μνήμη της τήν εικόνα του...

—Έπειτα άρχισε να τή φιλάη τρελλά και να τή σφιγγη με λα- χτάρα στην άγκαλιά της...

Έγστερα από λίγο στάθηκε και κίτταξε έξω... Είχε άρχίσει να νυχτώνη πειά.

Τότε ή Άννα έβγαλε από τή ντουλάπα της μά λευκή μεταμε- διστική φορεσιά και άρχισε να ντύνη τή παιδί της με γούστο και με προσοχή, σταματώντας κάθε τόσο για να κλάψη, σάν να τή νεκροστόλιζε.

Τού έδαλε τέλος στό λαμό μά ώραία χρυσή άλυσίδα, την όποια φορούσε κι' ή ίδια, όταν ήταν κορίτσι...

—Έπειτα, παίρνοντας ένα με- γάλο σάλι, τίλιξε μέσα τή παιδί, κατέθηκε τή σκάλα και βγήκε έξω.

Στην άρχή βάδισε στην τό- χη. Έπειτα, βλέποντας πώς εί- χε άκόμη λίγα χομηάτα, πήρε ένα άμάξι και είπε στην άμαξή να την άδήγηση σέ μά μακροστή συνοικία. Σ' όλο τή δρόμο, τή

παιδί δεν είχε βεκολληήσει το στοματάκι του από το μητρικό στήθος, λές κι' ήθελε ή "Άννα να του δώσει, μαζί με το γάλα της, όλη της τη ζωή.

Τέλος κατέβηκε απ' τ' αμάξι σ' ένα μέρος ξηρομο και σκοτεινό. 'Η φτωχή μητέρα οκείφιρνε λερνά λερνά και έπειτα έξεκολλούθησε το θρόνιο της κι' έφτασε λερνά λερνά μπρός σ' ένα μεγάλο κτίριο. 'Εκει χτύπησε τη βαρεία πόρτα, ή όποια άνοιξε σχεδόν άμέσως και με βήμα άσγδ ή δυστυχισμένη μητέρα διάσχισε την αυλή, αφήνοντας το παιδί στο στήθος της.

'Η "Άννα βρισκόταν στο "Άστυό των 'Ορφάνων και έγκαταλειμμένα παιδιών.

— Κύριε, είτε ή μητέρα με φωνή που έτριψε, στον ύπνύλλυο, μπρός στον όπιο βρέθηκε σε λίγο, αυτό το παιδί τό βρήκα από μισή ώρας επάνω σ' ένα πάγκο...

Μά δε μόρσε να πη περισσότερα. 'Ο ύπύλλυος, χωρίς να την προσέξει, χτύπησ' ένα κουδοίνι και μιά γυναίκα μπρε σε λίγο, ή όποια έγδυσε το παιδί.

Τό κτύπησαν κι' έπειδή δεν βρήκαν επάνω του κανένα σημάδι, τό ξανάβρισαν άμέσως και του άφρασαν άλλα ρούχα.

'Από τη στιγμή εκείνη, το παιδί της "Άννας δεν ήταν πια το παιδί του δολοφόνου... 'Ηταν ένα άγνωστο παιδί, που είχε τό δικαιώμα να γίνει τίμος άνθρωπος, χωρίς να τό εμπόδιζε σ' αυτό τό άσχος του πατέρα του...

'Αφού ή "Άννα έφριξε στο παιδί της ένα τελευταίο βλέμμα, γεμάτο άπέραντη άγάπη, έκανε μερικά βήματα για να βγη έξω, μά μά άκατανίκητη όντως την εκάφωσε εκεί, μπρός σ' αυτό τό παιδί. 'Όσάσο, καταβάλλοντας μά στενή προσπάθεια, άφου τό φίλησε με λαχτάρα για τελευταία φορά, βγήκε έξω...

'Ο ύπύκομος θόρυβος της πόρτας, ή όποια έκλεισε πίσω της, έπνιξε την κρανή της, κρανή καθαράς, έναντιον αιώτο του κόσμου, ό όποιος είχε καταδικάσει τό παιδί της να γίνει ή όρφανό ή άτιμο...

Τήν άλλη μέρα βρήκαν τό πτώμα της στις θ-ζβες του Σπρυονάνα...

'Η δυστυχισμένη γυναίκα είχε πνιγει, μά αν είν' άλήθεια ότι οι πεθαιμένοι βλέπουν σ' αυτόν τον κόσμο εκείνους που άγαπούν, σίγουρα ή ψυχή της "Άννας θ' αναγαλλίαζε, βλέποντας τό παιδί της, που είνε σήμερα ένας τίμος κι' ευτυχισμένος άνθρωπος...

'Η θυσία της μητέρας του είχε έξαγοράσει τό έγκλημα του πατέρα του!...

JACK MORAND

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

('Από τό σατυρικό έλλά έλου του κέρμου)

'Η γεροντοκόρη.—Παύς είνε αυτός ό κίριος που με βρήκε πολύ ενδιαφέρουσας;

'Ο συνοδός της.—'Ενας... άρχαιολόγος!

Σ' ένα γάμο:

'Ο παλάς.—...Και ή γυνή όφείλει ν' ακολουθή τον άνδρα της παντού.

'Η νύφη.—'Αδύνατον, παπά μου. 'Ο άντρας μου είνε... κληροδοκαθαριστής!...

Μεταξύ φίλων:

—Παντρεύτηκα για να ζήσω μά ήσυχη ζωή.

—Τί σύμπτωσης! Κι' εγώ σήμερα πήρα διαζύγιο για τον ίδιο λόγο...

Μεταξύ δυο δεσποινίδων:

—Του έπιτα ότι δεν θέλω να τον βλέπω πια στό μάτια μου.

—Κι' εκείνος τί έκανε;

—'Εσθυσε τη λάμπα!...

Στό σχολείο:

—Γιά λέγε μου, παιδί μου, τί είνε πόλεμος;

—'Όταν... μάλαί ή μαμά μου με τη μαμά του μπαπαά μου!...

Παιδί με μέλλον:

—Σε παρακαλώ, μπαπαά, να μου δανείσεις δέκα φαγάκια και να μου δώσεις μοναχά τό πέντε.

—Γιατί, παιδί μου;

—Γιατί θα μου χρωστάς πέντε, θα σου χρωστώ άλλα πέντε κι' έτσι θα... παύσοιμμε!...

'Ο δικαστής:

—Κατηγορείσαι ότι έκλεψες δυο δαχτυλίδια με πράλλάντια και σν ύπνοσηφεις που είναι άθισο.

Λύθισος δικηγόρος:

—'Όχι.

—Γιατί;

—Γιατί μου ζητάει τό ένα δαχτυλίδι!

ΛΑΥΚΩΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΕΣ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Τά φαντάσματα των νερών. Πώς φαντάζονται οι Κρητικοί τις Νεραΐδες. Οι νεραϊδοφοβηροί. Τό νεραϊδοφοβήμα. 'Η ιστορία του χωριάτη που χέρεψε με τις Νεραΐδες. Τό χρωσό ποτήρι. 'Η Νεραΐδες και τό μωράκι. Γιατί τό πνιγυον. 'Η μάμη που καταράστηκε τη βατραχίνα. Στο παλάτι της Νεραΐδας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σήμερα που γιορτάζουν και άγιάζουν τα νερά, θα σάς διηγηθώμμε κάτι για τά φαντάσματα, που βγαίνουν στό ποτάμια τις νύχτες. Αύτά κυρίως είνε ή Νεραΐδες.

Οι Κρητικοί τις φαντάζονται σάν γυναίκες ντυμένες άσπρα, που βγαίνουν τά μεσάνυχτα όπου είνε νερά, βρύσες, ρυαία, γυροστάμια, εκούμπες, ή στό εδισταύρια του θρόνου, στό σταυροβόμια. Στά νερά ή πλύνουν τά ρούχα του ή Νεραΐδες ή χρωσούν.

Του άνθρώπου που θα τις ιδη και θα μλήσει του παίρνουν τη φωνή. Καιμιά φορά τόν φουσιέουν και χάνει και τό μυαλό του και τότε λέει ό κόσμος:

—Αυτός έπαθε από ενεραϊδοφοβήμα.

'Αν τύχη να πέση ό διαβάτης επάνω στό χορό τους, τόν πλύνουνε, τόν βάζουν στό χορό κι' αυτόν κι' άρχίζον να τόν χρωσούν όλη νύχτα, άσπου να κράξη ό μαυρος εκούλης» (πεινός).

'Ενας χωριάτης μά φορά πήγε να λάγη τά μεσάνυχτα νερό από μά βρύσι. Σ' ένα σταυροβόμιο όμως ειλανε στήσει χορό ή Νεραΐδες κι' έπεσε επάνω τους χωρίς να τό καταλάβη. Τόν άράζονε λουπόν και τόν βάζουν στό χορό. 'Επειτα άρχισαν να τόν κερνούν κι' ένα χρωσό ποτήρι.

'Ο πονηρός χωριάτης όλη τη νύχτα δεν μλήσε. Πήγε όμως στό χορό ποτήρι και τό έβαλε κρυφά στην τσέπη του. Σάν άρχισε να φωτίζει ή μέρα και να λαλάη κι' ό πεινός από ένα κοντινό χωριό, ή Νεραΐδες κόφανε τό χορό. Μά μά άπ' αυτές τους είνε:

—Μή φοβάστε, είνε ό κόκκινος.

'Η Νεραΐδες άρχισαν τότε να ζαναχρονούν. Σε λίγο λαλάει άλλος πεινός. Αύτός ήταν πια ό μαυρος κι' άμέσως ή Νεραΐδες χαίφισαν. 'Ο χρωικός τότε, όλος χαρά, βγάζει από την τσέπη του τό χρωσό ποτήρι και τό ιδη...

Μά ή χαρά του κόπηκε άμέσως. Τό χρωσό ποτήρι ήτανε τ'... άνύχι του γαϊδάρου!...

'Επίσης στην Κρήτη πιστεύουν ότι ή Νεραΐδες κλέβουνε τό μωρά παιδιά, από τις κούνιες τόν μανάδων των, πάνε τά πνιγυον και τά ζαναφέρνονε στην κούνια τους πνιγμένα.

Μιά φορά, μά μαμή έπληνε σ' ένα ποτάμι. 'Αξαφνα πετάχτηκε στό πόδια της μά βατραχίνα γκαστρομένη. 'Η γρηά φοβήθηκε και της είνε:

—'Αδικο να σου λάχη, που μ' έφόδισε, και να μη γεννήσης άσπου να έρθω να σου πιάσω τό παιδί.

Γιά κακή όμως τύχη της γρηάς ή βατραχίνα ήτανε Νεραΐδα και, μά βραδίά, κοντά τά μεσάνυχτα, άκούει χτύπος στην πόρτα της. Βγαίνει έξω και βλέπει ένα χωριάτη μ' ένα μωλάκι.

—'Ελα, κρηά μαμή, της λέει αυτός, να πάσης τό εκούλι γιατί κολιποπνάει ή γυναίκα μου.

Καβαλλικενή στό σαμάκι ή μαμή, ανεβαίνει κι' εκείνος πίσωά-πυλα, της δίνει μά της μούλας κι' αυτή άρχινάει να πηδάει βουγά και λαγκάδια, άσπου φτάσανε σ' ένα φαράγγι, κοντά στη ρίζα ενός δέντρου, όπου ξεπέφταν.

'Η γρηά, τρομαγμένη, δεν μίλαγε. 'Ο χωριάτης χτυπάει τη γη, σχίζεται αυτή στό δυό, και μπαίνον μέσα σ' ένα όμορφο παλάτι στρωμένο και στολισμένο με μεταξωτά. 'Εκει, σ' ένα πλούσιο κρεβάτι, μά Νεραΐδα κολιποπνούσε, άσπη σάν τις άχτινες του ήλιου.

—'Α, καϊμένη μαμή, της λέει, μ' έσκασες άσπου νάρθης. Μ' έπιασε ή κατάρα, που μου πέσε στό ποτάμι: να μη γεννήσω δοο νάρθης.

'Η γρηά μιλά!

Σε λίγο ή Νεραΐδα γεννάει μά... κολοκύθα!

'Ο άνθρωπος, ό Νεραΐδος να πούμε, που ήταν χαμένος ως την ώρα εκείνη, να και μπαίνει άξαφνα βασιτώντας ένα μωρό στην άγκαλιά του. Γρηάγα-γρηάγα τό σφίγγει στό λαμίο, κρατώντας τό άπάνω από τό γεννημένο κολοκύθι, άσπου έστειλαν τρεις σταλαγματιές αίμα από τη μήτη του.

'Αμέσως τό κολοκύθι σχίστηκε και βγήκε από μέ-σο ένα Νεραϊδάκι, σάν τ' αστάλαγα τά χιονάτα.

'Η μαμή περιποιήθηκε τη λεχώνα, θέλοντας και μη, ή βυτερα ζαναγύρισε στό σπίτι της.

Την άλλη μέρα έμαθε πως πνίχταν ή Νεραΐδες τό μωρό μάς άνηψιάς της!...

